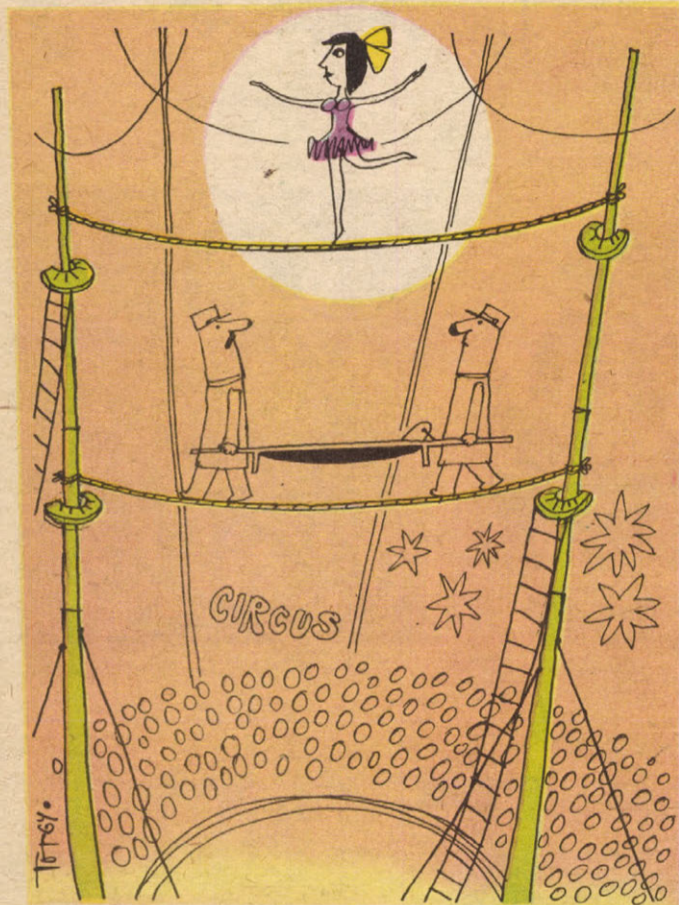

BALESETVÉDELEM

HORROR

Kovács Jenőt, aki ez évben aranykoszorus törzsgárdatag lett a munkahelyén, a Beszerelő Vállalatnál, jutalmul, többek között, feleségével beutalták a vállalat balatonharácsi üdülőjébe, főszezonban, két hétre.

szetesen nem volt kedve a további sétára, szobájába vonzolta magát és kimerülten esett az ágyába. Felesége, Renáta, mélyen, békésen aludt a másik ágyon, fel sem ébredt. Kovács elhatározta, hogy az éjszakai támadásról említést sem tesz az asszonynak, hogy halálra ne rémítse.

a Balaton vízében megmosta az arcát. Feleségét fedezte fel nem messze; egy nyugágyban pihent, arcát a nap felé fordítva. Mosolyogva, kissé csodálkozva nyitotta Kovács Jenőre a szemét:

— Már visszajöttél?

— Meggondoltam magam — motyogta Jenő. — Inkább ne menjünk el sehová. Olyan kellemes itt a kertben.

— Igazad van! — felelte Renáta. — Nekem nem hiányzik az a kirándulás. Miért is mennénk ki az üdülőből!?

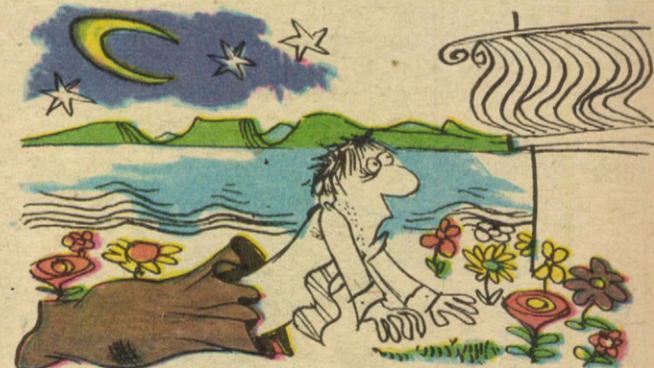
Este nyolc óra volt, az első nap Balatonharácson. A legkellemesebb balatoni este, langymeleg, felhőtlen. Túl voltak már a hivatalos programokon, megvolt a szobájuk, helyük az ebédlőben, túl voltak az ismerkedési esten is. Kovács Jenőnek nem volt még kedve pihenőre térni.

— Sétáljunk egyet a környéken! — ajánlotta a feleségének.

— Menjél csak — mondta a házasságukban gyémántjelvényt elért felesége, Renáta. — Én a szobába megyek inkább, fáradt vagyok. Te csak menjél!

Másnap délelőttre Kovács egy kissé magához tért. Alighanem összetévesztették valakivel a ső-

Kovács Jenő még egyszer megpróbálta elhagyni

Jenő először az üdülő nagy kertjében sétált, leballagott a vízpartra, azután a kerítésen belül körbekanyarodott az üdülő kapuja felé. Cigányzene szűrődött a közelből, Jenő — becsukva maga mögött az üdülő rácsos kapuját — elindult a zene irányába. De még el sem engedte az üdülőkapuját, elfeketedt előtte minden! Egy zsák repült a fejére, Kovács tehetetlenül vergődött, védekezni próbált, miközben elvesztette egyensúlyát és elvágódott a földön. Az ismeretlen támadó most vonzolni kezdte a földön, ismeretlen irányba, majd csend lett körülötte. Futó ládbogást, egy papucs csattogását vélte hallani Kovács a zsákból. Nagy keservesen kiszabadította magát, lihegve felállt és körülnézett. Az üdülőjük kertjében volt, a szobájuk alatt, egy virágágyáson.

tétben — gondolta át az esti kalandját — talán ostoba tréfa áldozata lett. Nem kell rá gondolnia többet.

— Kirándulhatnánk hajóval, Badacsonyba! — ajánlotta délből a feleségének. — Mit szólna hozzá?

— Ha kedved van rá! — felelte Renáta. — Elmegy hajójegyvet venni? Én addig kiülök a nyugágyba!

— Csak napozzál, szívem — bölintott Jenő. — Én kísételek a kikötőbe, körülnézek, megveszem a hajójegyvet.

Kovács Jenő kilépett az üdülő kertjének kapuján, amikor egy kendőt szorítottak az arca elé: csípős, átható illat áradt a kendőből, Kovács még felismerte a kloroform szagát, többre nem emlékezett.

Amikor magához tért, a pázsiton feküdt, ugyanott, ahol tegnap este találta magát, kiszabadulva a zsákból. Rogyadozó léptekkel indult a part felé,

a Beszerelő Vállalat üdülőjének kertjét. Egy gumimatracon ringatózva, a víz felől közelítette meg Balatonharács központi üdülő- és vendéglátó-centrumát, amikor a gumimatráról a vízbe rántották, fejét a víz alatt tartva, míg eszméletét veszítette. A pázsiton tért magához, szobájuk ablaka alatt.

Többé nem próbálkozott azzal, hogy kimerészkedjen az üdülő területéről.

— Alig költöttünk valamit a két hét alatt — mesélte Renáta a mamának, már otthon, a lakásukban. — Jenőnél eleinte egy kissé erőszakosan kellett fellépnem, hogy ne menjen el az üdülőből. Hiszen tudod, mama, hogy a vállalati beutalás szinte ingyen van, de kimozdulni onnan, kész leégés!

Somogyi Pál

AZ ÚJ CIPŐ

Hó elején gazdag lettem
S új, fáintos cipőt vettem,
Este ágyam mellé tettem,
Elbűvölten nézegettem.
Jött az elragadó reggel,
Elindultam emelt fejjel,
Ruganyosan szép léptekkel,
Cipőbebujt reményekkel.
Am egyszerre szűrt, égetett
És szegény talpam szenvedett,
Bús szememben könny rejtézet,
Mert patám nőtt, míg este lett!
Sötétedés után halkán,
Mint a Hold, csak lopakodtam,
Cipőtlen volt már a talpam,
Új cipőim zsebre dugtam.
Másnap reggel visszavettem,
Amelyiket megvettem,
Az újat meg elrejtettem
Mérhetetlen szegénységben.

Gomola György

